

— Урра! яростно гърми въ тържественното мълчание нощта, ура, са подхваща отъ зловѣщото тумканье на барабанитѣ и отъ пушечнитѣ залпове, гърмежи, които моментално са разпаляхъ тамъ.....

— Ура! И тукъ съ прѣкъсване, съ лошогласие, са донося чийто громкий отчаяненъ стонъ.

Както и въ всякой бой, една часть на отрядътъ са поддаде на страхътъ, остана назадъ и въ бруствера отива съ охканья и викове: „батюшки, убили, голубчики, смерть!“

— Кого убихъ?

— Всичкитѣ убихъ, всичкитѣ; ний само са избавихме...

Другитѣ просто мълчащи са теглятъ назадъ и са криятъ въ траншеята.

— Назадъ! викатъ имъ.

По охканьята ставатъ още по громки. Страхътъ, като кръгъ надъ вода, са разлива по траншеята. Солдатитѣ скачатъ отъ банкетътъ и са натрупватъ долу. Въ това сѣщото время повече мъжественнитѣ дѣйствиелно са биятъ и умиратъ тамъ отиредъ.

Като сѣдимъ по тѣзи людие които са върнѣхъ, намъ въ първата минута ни са вижда, че дѣлото не са е сполучило. Тутакси трѣбва да чакаме атаката на неприятельтъ.

— На бруствера, молодцы! бодро звучи командата на Скобелева, — както трѣбва да ги посрѣщнемъ ний, русетѣ. На брустверьъ, ребята! Пушкитѣ на нишанъ, да стрѣляте споредъ командата. По ниско устата на пушкитѣ.

Нѣколко гърмежа са зачуватъ изъ нашата траншея, гърмежи безъ команда, отъ страхъ, панически.

— Кой тамъ гърми? Въ свонгъ ще падатъ коршумитѣ. Нашитѣ сѣ тамъ.

— Братъ, защо въ свонгъ гърмите? чува са отчаененъ викъ задъ брустверьтъ. Смущението въ траншеята на лѣвийтъ флангъ силно. На дѣснийтъ людиетъ стоятъ юнашки.

Минутитѣ изминаватъ като мгновения. Прѣгракнѣто са раздава командата. По всичката неприятелска линия залпове. Вече нѣколко гранати са разпрѣснахъ задъ насъ. Като свѣтла звѣзда ираннельтъ свѣтнува надъ насъ.

— Ахъ, това вече не сѣ тѣ! въздища Скобелевъ....

— Напраздно; евраго Куропаткинъ. — Дѣснийтъ флангъ и центра на траншеята въ пленъ порядъкъ....

Прѣзъ брустверьтъ прѣминава цѣла тълпичка.

— Кждѣ вий? Страхливци.... наскочатъ на тѣхъ.

— Ний носимъ ранени, сураво, злобно звучи отговорътъ.